

Bernadette Bataille: 'Anders. Maar wel heel bijzonder' Het jaar waarin ik borstkanker kreeg. Uitgeverij MijnEigenBoek, Amsterdam 2013. ISBN 9789059744400 (Borstkanker/ED/1) Zie ook: www.mijneigenboek.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Autobiografisch verhaal waarin Bernadette Bataille beschrijft hoe zij en haar omgeving omgingen met de borstkanker die bij haar werd gediagnosticeerd, waarvoor zij geopereerd werd, chemokuren en bestralingen kreeg, en meedeelde revalideerde. Bijna elk hoofdstuk start met een mail, waar op doorgeborduurd wordt. Boek van 205 pagina's met aan het eind enige weetjes en tips.

Over de schrijfster:

Bernadette Bataille heeft twee dochters samen met een ex- echtgenoot. Toen zij borstkanker had had zij een lat relatie met een nieuwe vriend, die toen zij net klaar was met bestralingen een hartinfarct of herseninfarct kreeg en overleed.

Bernadette Bataille werkte 33 jaar bij de GGD Den Bosch en nu bij de GGD Tilburg.

Korte Beschrijving:

Bernadette Bataille beschrijft hoe het bericht dat zij borstkanker had als een donderslag bij heldere hemel kwam en hoe daarna diverse uitslagen steeds weer slecht nieuws gaven. Zodanig slecht dat ze dacht dat ze zou gaan sterven: er was niet een, maar er waren meerdere tumoren in haar borst, dus een borst besparende operatie was niet mogelijk. Ook haar lymfeklieren bleken besmet . Gelukkig kwamen er daarna betere berichten, bleek de kanker niet uitgezaaid en werd begonnen met behandelingen om de borstkanker te genezen.

Bataille beschrijft hoe ze chemo krijgt, bestraald wordt, medicijnen blijft gebruiken die bijwerkingen hebben, maar ook hoe het dagelijkse leven verder gaat. Ze licht toe hoe ze omgaat met zaken als haarverlies, ziektekosten, welke angsten en emoties ze heeft gekend, hoe ze aan haar conditie werkte. En tenslotte, hoe ze revalideerde en terug ging naar haar werk.

Terwijl zij voor borstkanker behandeld werd, was haar vriend, hart-vaat en suikerpatiënt, aan het sukkelen met zijn gezondheid: hij kwam steeds moeizamer vooruit en moest in het ziekenhuis opgenomen worden. Bovendien zou hij, na jarenlang gewerkt te hebben bij de GGD op 56-jarige leeftijd ontslagen worden. Dat vrat aan hem, hij werd er apathisch van hetgeen hun relatie onder druk zette. Niet lang nadat hij weer thuis was uit het ziekenhuis, werd hij dood in zijn huis gevonden. Een begrafenis moest geregeld worden. Daarna gaat ook kater Milo dood. Na een aantal maanden merkt Bernadette echter dat haar energie weer toeneemt.

Bernadette Bataille (pag.9-10): 'En toen ineens kwam er een soort van oerkracht in mij: ik wilde nog niet dood, dus ik moest vechten. En ik heb gevochten, samen met mijn dierbaren. Een dik jaar lang. Het was een heftig jaar, waarin van alles gebeurd is, maar ook een jaar waarin ik van heel veel dingen heb genoten en geleerd. Een bijzonder jaar dus. Zo bijzonder, dat ik het wil delen met mensen die - net als ik - zo'n vreselijke onheilsboodschap krijgen. Ik wil ze vertellen dat er uit verschrikkelijke situaties vaak mooie, bijzondere momenten kunnen ontstaan. Dat je ondanks dat je heel verdrietig bent, ook een heel warm gevoel kunt krijgen van

alle liefde die op je pad komt als je jezelf ervoor open stelt. Het lijkt wel of je meer gaat genieten van het leven als het je bijna afgenomen wordt...'

Wat viel op: Hoe zeer de wereld van Bernadette Bataille op z'n kop werd gezet door het hebben van borstkanker : niet alleen emotioneel, maar ook bijvoorbeeld financieel. Dat ze wel veel tegelijkertijd op haar bordje kreeg: ze verloor ook nog eens haar vriend.

Dat een van de gevolgen van het medicijn Herceptin kan zijn dat het de hartwandfunctie kan aantasten.

Hoe belangrijk indrukken zijn en acties die op een 'goede' of 'slecht' dag gebeuren, zoals het eten van hutspot op de dag dat bekend werd dat Bernadette Bataille borstkanker had; die zou lang niet meer smaken vanwege de associatie met deze uitslag.

Citaten: Pag.9: 'De eerste maand na dit bericht stond de wereld op zijn kop. Ik was volledig overstuurd net als iedereen in mijn omgeving. De onderzoeken die volgden gaven allemaal slechte uitslagen. Het leek alsof ik in een foute film terecht was gekomen. Wekenlang dacht ik dat het voor mij einde oefening was, dat mijn leven erop zat. Dat voelde verschrikkelijk, want ik was nog helemaal niet klaar met de dingen die ik wilde doen.'

Pag.61-62: 'Als de kapster subtiel aan de achterkant begint te scheren, komt er ineens een rare gedachte in me op. 'Kun je geen hanekam maken?', vraag ik vrolijk. 'Dan heb ik dat ook eens meegemaakt.' Verbaasd stemt ze in en vijf minuten later zit ik met een hanekam van blonde krullen te hikken van het lachen.(..) De kapster is helemaal verbaasd. 'Nou, dat zie ik hier toch vaak anders, de meeste vrouwen vinden het vreselijk als hun haar eraf moet. Sommigen moesten zelfs huilen.(...) Eigenlijk heb ik door de jaren heen een soort haat-liefdeverhouding opgebouwd met mijn haar, waardoor ik het waarschijnlijk niet zo erg vind dat ik het een aantal maanden moet missen.'

Pag.124-125: 'Wat wel bijwerkingen heeft, zijn de hormoonpillen waarmee ik vorige week ben gestart en je raadt nooit welke. Met een stalengezicht vertelde mijn oncologe me dat je van deze pillen baarmoederhalskanker kunt krijgen... Ik heb haar even met open mond aan zitten staren. Ze verzekerde me echter dat de positieve werking op borstkanker dusdanig groot is dat men heeft besloten dit risico te nemen. De komende vijf jaar ga ik hormoonpillen slikken. Ze heeft me beloofd dat ze me heel goed in de gaten gaat houden en dat ik niet ongerust hoeft te zijn. Ik geloof dat ik maar heel veel vertrouwen moet gaan krijgen in haar kundigheid (slik).'

Pag.152: 'Mijn partner ligt er zo bij, dat je kunt zien dat hij niet geleden heeft. Dat is hem gelukkig bespaard gebleven.'

Pag.166: 'Mijn revalidatie is in volle gang. Het is wel leuk om te zien dat mijn nieuwe vriendinnen allemaal dezelfde haardracht hebben. Ineens hoor je weer ergens bij en ben je niet de enige met zo'n vreemd kortharig koppie.'

Pag.173: '**She's back**'

Recensie/Extra:

www.bol.com :RvdD :‘Ik ben zelf nog nooit echt in aanraking geweest met kanker. Toch heb ik dit boek in mijn handen gekregen en ik heb het van kaft tot kaft gelezen. (...) Het leest lekker weg en het wordt niet saai. (...) In het boek staan mailtjes die echt gestuurd zijn en deze zijn de basis van het boek. Door hier een verhaal omheen te schrijven weet het boek te boeien en is het niet simpelweg een lijstje gebeurtenissen.(...) Maar wat het verhaal er om heen nog veel beter doet is laten zien dat het leven gewoon door gaat, ook al is er sprake van kanker. Veel gebeurtenissen uit het boek zou iedereen kunnen overkomen. Ik denk dat dit veel mensen in eenzelfde situatie zou kunnen helpen door dit te beseffen. Hier ligt naar mijn mening de kracht van het boek. De titel zegt het al: Anders, maar toch gewoon.